

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ekologická společnost AEKOLOGIKA.CZ, o.s.**, se sídlem Josefy Faimonové 2245/30, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **RWE Gas Storage, s.r.o.**, se sídlem Prosecká 855/68, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. JMK 68058/2013, sp. zn. S - JMK 68058/2013 OUPSŘ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. JMK 68058/2013, sp. zn. S - JMK 68058/2013 OUPSŘ, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru stavebního řádu a obecního živnostenského úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 4. 2013, č. j. MUBR 16973/2013. Tímto rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení, společnosti RWE Gas Storage, s.r.o. (dále též „RWE Gas Storage“), umístil stavbu nazvanou jako „PZP Tvrdonice, napojení sond do CA a SS, Přípojka sondy HR-55“ (pozn. krajského soudu: PZP = podzemní zásobník plynu, CA = centrální areál, SS = sběrné středisko), na pozemcích parc. č. 1992/16, 1992/20, 1998/1, 1998/12, 1998/35, 1998/36, 1998/72, 1998/83, 1998/86, 2001, 2010/21, 2010/27, 2010/30, 2010/31, 2010/32, 2010/33, 2010/34, 2010/35, 2010/36, 2010/37, 2010/38, 2010/39, 2010/40, 2010/41 a 2010/42 v kat. území Hrušky; a dále na pozemcích parc. č. PK 1059, 1788, 3133 v kat. území Tvrdonice.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě upozornil, že je nevládní neziskovou organizací, jejímž hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Žalobce dále učinil krátký exkurz do předcházejícího správního řízení a věnoval se také otázce své aktivní žalobní legitimace. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného spatřoval ve dvou základních rovinách, a to v rovině procedurální a rovině hmotněprávní.

Pokud jde o jednotlivé žalobní body uplatněné v podané žalobě, žalobce předně namítal nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný v rozporu se zákonem spojil dva navzájem neslučitelné a zároveň nezávislé výroky, a to výrok hlavní (vztahující se k rozhodnutí o meritů věci) s výrokem vztahujícím se k rozhodnutí o odvolání. Žalobce takto provedenou formulaci výroku pokládal za zmatečnou, nezákonnou, nesrozumitelnou a nepřezkoumatelnou; dle jeho názoru měl žalovaný z hlediska naplnění zákonných požadavků na jednoznačnost, určitost, srozumitelnost a přezkoumatelnost výrokové části rozhodnout dvěma samostatnými výroky. Porušení práv, negativně zasahujících do právní sféry, žalobce spatřoval také v absenci řádného vypořádání se se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, v důsledku čehož žalobce hodnotil žalobou napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Konkrétně dle názoru žalobce žalovaný zcela ignoroval a opomněl vypořádat námitku, že umístění předmětné stavby není v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, a to z důvodu neexistujících Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje (dále též „ZÚR JMK“), jakož i neexistujícího Územního plánu velkého územního celku (dále též „ÚP VÚC“) Břeclavska. Žalobce tak marně namítal, že rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ao 1/2007 - 210, Nejvyšší správní soud zrušil opatření obecné povahy - ÚP VÚC Břeclavska, včetně obecně závazné vyhlášky Jihomoravského kraje ze dne 9. 11. 2006, kterou byla vyhlášena jeho závazná část, kdy tyto územně plánovací dokumenty představovaly jeden ze základních podkladů pro posouzení žádosti RWE Gas Storage o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Správní orgány obou stupňů proto ve své rozhodovací činnosti pochybily, pokud se opřely toliko o územní plány obou obcí Hrušky a Tvrdonice při neexistenci, resp. bez opory, v závazné části nadřazené územně plánovací dokumentace,

přestože se v daném případě jednalo o stavbu tzv. nadmístního významu. Toto pochybení pak nemohla zhojit ani žalobcem namítaná účelová tvrzení žalovaného a prvostupňového stavebního úřadu, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, neboť daný stavební záměr se nachází v chráněném ložiskovém území (CHLÚ) a v chráněném území pro zvláštní zásahy do zemské kůry (CHÚZZK), které dle názoru správních orgánů přímo souvisí s dobýváním výhradního ložiska nebo provozováním podzemního zásobníku plynu. V této souvislosti pak dle názoru žalobce nemohla obstát ani další účelová tvrzení žalovaného a stavebního úřadu, že umístěvaná stavba leží v chráněném ložiskovém území (CHLÚ) Břeclav, stanoveném pro ochranu výhradních ložisek vyhrazeného nerostu lignitu, že se CHLÚ stanovuje proti znemožnění nebo ztížení dobývání ložiska a že právě z tohoto důvodu je pro umístění předmětné stavby dané území přímo předurčeno. Žalobce namítal, že řízení o umístění stavby je v první řadě řízením, které upravuje toliko platný zákon č. 183/ 2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nikoli zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), k němuž se vztahuje rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 9. 1992, č. j. 1919/ÚOBR/92-3, o vymezení chráněného ložiskového území (CHLÚ) Hrušky I. Proto argumentace žalovaného opírající se o kategorie CHLÚ a CHÚZZK a o dnes již historické rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 9. 1992, č. j. 1919/ÚOBR/92-3, byla v daném případě zcela nepatřičná, neboť neměla oporu ve stavebním zákoně, ale toliko v zákoně horním. Žalobce taktéž připomněl, že žalovaný v rámci posuzování souladu předmětného záměru se zákonnými požadavky zcela svévolně zneužil své správní uvážení, resp. zákonné zmocnění svěřené mu stavebním zákonem, pokud vydání žalobou napadeného rozhodnutí při absenci platné a schválené nadřazené územně plánovací dokumentace a při absenci souladu územně plánovací dokumentace s posuzovaným záměrem „*PZP Tvrdonice, napojení sond do CA a SS, Připojka sondy HR-55*“, tento opřel o tzv. Politiku územního rozvoje (§ 31 odst. 4 stavebního zákona). Žalovaný taktéž pochybil v tom směru, že v napadeném rozhodnutí odmítl námitky žalobce, že zmíněný stavební záměr je ve smyslu stavebního zákona stavbou tzv. „nadmístního významu“, neboť svým plošným umístěním nesporně zasahuje do dvou katastrálních území, a to obce Hrušky a obce Tvrdonice, a *de facto* je také dílčí (integrální) součástí jednoho velkého celku – globálního komplexního stavebního záměru (souboru staveb) označovaných jako „*Rozšíření PZP Tvrdonice*“, který je jako celek stavbou tzv. „celorepublikového významu“. Posuzovaný záměr tedy nebylo možno do území umístit toliko na základě územního plánu obce Tvrdonice a územního plánu obce Hrušky, které nadto o dané stavbě neobsahují žádnou zmínku. Žalobce se proto domníval, že správní orgány obou stupňů v odůvodnění vydaných rozhodnutí nepravdivě uvedly, že předmětná stavba má údajně oporu v obou územních plánech obcí Hrušky a Tvrdonice, neboť pravda je taková, že ve skutečnosti tato stavba není v těchto územních plánech vůbec obsažena a zahrnuta, ani nijak implementována.

Žalovaný tak postupoval v rozporu se stavebním zákonem, pokud vydal žalobou napadené rozhodnutí, které koliduje s kogentními ustanoveními stavebního zákona, konkrétně s § 92 odst. 2 stavebního zákona, ve spojení s § 90 písm. a) téhož zákona. Žalovaný zároveň pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí opomenul vzít v úvahu, že s účinností ke dni 21. 6. 2012 byly rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Ao 7/2011 v plném rozsahu zrušeny Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje. Žadatel o vydání územního

rozhodnutí, tj. osoba zúčastněná na řízení RWE Gas Storage, přitom žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby podal až dne 17. 10. 2012, tj. v době, kdy již Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje v důsledku zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu neexistovaly. Již z tohoto důvodu tedy měla být žádost osoby zúčastněné na řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby zamítnuta, neboť předmětný stavební záměr nebyl v souladu s požadavky stanovenými v § 90 stavebního zákona.

Žalobce taktéž namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s kogentním ustanovením § 94 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), dle kterého Státní energetická inspekce jako dotčený správní orgán uplatňuje stanoviska k územnímu a regulačnímu plánu a závazná stanoviska v územním řízení a stavebním řízení. Správní orgány však Státní energetické inspekci statut dotčeného správního orgánu nepřiznaly, ačkoli jím v tomto územním řízení bezesporu byla, a tedy k vydání územního rozhodnutí došlo bez patřičného zákonného podkladu, závazného stanoviska Státní energetické inspekce. V důsledku toho pak došlo k nepřipustnému zasažení do právní sféry žalobce, jemuž tím bylo odňato zákonné právo uplatnit proti tomuto závaznému stanovisku žádost o jeho přezkoumání.

Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí také v tom, že správní orgány nesprávně klasifikovaly předmětný stavební záměr jako stavbu tzv. technické infrastruktury ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona. Opomenuly tak respektovat speciální právní úpravu obsaženou v § 67 odst. 2 písm. d) energetického zákona, dle kterého předmětná stavba představuje tzv. „vybrané plynové zařízení“, konkrétně plynovod o tlakové úrovni vyšší než 0,4 MPa ve smyslu Přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky č. 245/2001 Sb., o podrobnostech udělování státní autorizace na výstavbu vybraných plynových zařízení, její změny, prodloužení anebo zrušení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška č. 245/2001 Sb.“). Vydané rozhodnutí žalovaného je tak dle žalobce nezákonné i z důvodu chybějící tzv. „státní autorizace“, kterou energetický zákon v případě umístění těchto staveb vyžaduje. Žalobce v této souvislosti poukázal na nesprávnost závěrů žalovaného vyslovených v napadeném rozhodnutí ohledně povinnosti žadatele RWE Gas Storage požádat dle § 98 odst. 7 energetického zákona o udělení autorizace ve fázi nikoli před, ale až po vydání územního rozhodnutí o umístění stavby v rámci stavebního řízení. Pochybení v předcházejícím správním řízení se pak správní orgány dopustily i porušením § 67 odst. 5 energetického zákona, pokud ministerstvo, které je ve věcech udělování autorizace účastníkem územního řízení, do okruhu účastníků nezahrnuly.

V další žalobní námitce žalobce poukázal na skutečnost, že dnem 1. 9. 2012 nabyl účinnosti nový zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ovzduší“), přičemž žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, společnost RWE Gas Storage (osoba zúčastněná na řízení), řádně nesplnil povinnost vyplývající mu z ustanovení § 11 odst. 3 nového zákona o ovzduší, a to podat předchozí žádost o vydání tzv. závazného stanoviska k územnímu a stavebnímu řízení z hlediska ochrany ovzduší. Žalovaný na vypořádání této námitky v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval a zabýval se toliko úvodním definičním ustanovením § 2 písm. e)

zákona o ovzduší, které vytrhl z kontextu a nesprávně a v rozporu s logikou věci i se samotnou podstatou daného záměru toto ustanovení interpretoval. Zcela tak ignoroval skutečnost, že dotčené sondy PZP Tvrdonice tvořící předmět posuzovaného stavebního záměru „PZP Tvrdonice, napojení sond do CA a SS, Přípojka sondy HR-55“, včetně citované produkční sondy HR-55 dislokované v kat. území Hrušky, patří *ex lege* (stejně jako veškeré ostatní sondy PZP Tvrdonice) do kategorie tzv. stacionárních zdrojů znečištění ovzduší. Žalobce nadto upozornil, že již v námitkovém řízení důkazně osvědčil, že žadatel RWE Gas Storage byl povinen takto postupovat ještě před podáním samotné žádosti, obdobně jako společnost MND, a.s. Hodonín v případě napojení tzv. produkčních sond v lokalitách kat. území Ladvá a Moravský Žižkov na stávající sběrnou (plynovou) soustavu MND Hodonín (název záměru: „Ladvá – zapojení sondy Pk – 15“, název záměru: „Moravský Žižkov – zapojení sondy Zi – 30“). V případě zde posuzovaného a analogického záměru „PZP Tvrdonice, napojení sond do CA a SS, Přípojka sondy HR-55“ však žadatel RWE Gas Storage takto nepostupoval a o vydání závazného stanoviska dle § 11 odst. 3 nového zákona o ovzduší vůbec nepožádal.

K porušení zákona pak došlo také v případě posuzování vlivů předmětného záměru na životní prostředí (EIA). Žalobce v této souvislosti namítal, že předmětný záměr nebyl ani jen podroben, resp. vůbec neprošel kogentní zákonnou procedurou posuzování vlivů na životní prostředí ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o posuzování vlivů“ nebo též „zákon č. 100/2001 Sb.“), a tedy nebyla splněna jedna z obligatorních zákonných podmínek pro umístění tohoto záměru v dané lokalitě. K námitce absence procedury EIA u dotčeného záměru pak žalobce doplnil, že procedurou EIA prošla toliko konečná a uzavřená množina (uzavřený soubor) těchto jednotlivých dílčích záměrů:

Číslo stavby:	7121	Název stavby:	Úpravy v centrálním areálu PZP Tvrdonice
	7122		Úpravy SS 2, 4, 5 PZP Tvrdonice
	7123		Úpravy stávajících sond CA PZP Tvrdonice
	7124		Úpravy stávajících sond SS 6 PZP Tvrdonice
	7125		Nové sondy CA PZP Tvrdonice
	7126		Nové sondy SS 6 PZP Tvrdonice
	7127		Přípojky sond CA PZP Tvrdonice
	7128		Přípojky sond SS 6 PZP Tvrdonice
	7129		Sběrné středisko 6 PZP Tvrdonice

Z výše uvedeného dle názoru žalobce jednoznačně vyplynulo, že do předmětného seznamu staveb, které byly podrobeny (resp. zahrnuty) do procedury EIA, nebyla zařazena žádná stavba ani záměr s označením „PZP Tvrdonice, napojení sond do CA a SS, Přípojka sondy HR-55“ a není zde uvedena jediná zmínka o sondě HR-55 ani o záměru s označením „Přípojka sondy HR-55“. Žalobce taktéž namítal, že žadatel RWE Gas Storage (osoba zúčastněná na řízení) nesplnil řádně a včas svou obligatorní povinnost zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona o posuzování vlivů, tj. povinnost předložit oznámení záměru příslušnému úřadu, kterým je Ministerstvo životního prostředí, za účelem posouzení vlivů záměru na životní prostředí, ačkoli v případě obdobného záměru (souboru staveb) „Rozvoj PZP Třanovice“

v Moravskoslezském kraji tuto povinnost vyplývající z ustanovení § 6 odst. 1 zákona o posuzování vlivů řádně splnil.

Stran kontaminace půdy a podzemních vod žalobce v podané žalobě poukázal jednak na nedostatečné vypořádání žalobcem uplatněných námitek, jednak na skutečnost, že lokalita, kde má být umístěn předmětný stavební záměr, náleží jednoznačně do tzv. Chráněného území přirozené akumulace podzemních vod, označovaného jako CHOPAV - kvartér řeky Moravy. Žalobce upozornil, že jelikož PZP Tvrdonice, ložisko Hrušky - původní plynové ložisko, kam náleží i předmětný záměr, je založeno na principu uskladňování a následné těžby zemního plynu v hloubce 1 600 m pro 9. bádenský obzor, v hloubce 1 100 m pro 8. sarmatský prostor a dále pro 12. - 14. sarmatský prostor v hloubce 1 250 m, z hlediska ekologického zde nepochybně existují reálná rizika kontaminace podzemních vod, a to právě z důvodu kolize předmětného záměru s existencí chráněného území přirozené akumulace podzemních vod CHOPAV - kvartér řeky Moravy. Správní orgány se však s uplatněnými námitkami žalobce vypořádaly pouze povrchně a paušálně, přestože se jednalo o námitky vztahující se k zásadní oblasti ochrany přírody a krajiny v dotčené lokalitě, kde by měl být sporný záměr realizován. Žalobce taktéž namítal, že podkladová materie správních orgánů a neúplně zjištěný skutkový stav věci co do nedostatečné kvantifikace a minimalizace rizik možné kontaminace podzemních vod v souvislosti s umístěním a realizací daného záměru, vyžadují zásadní doplnění, kdy klíčové otázky týkající se současné i do budoucna přetrvávající ekologické hrozby zůstaly správními orgány nezodpovězeny. Žalobce uvedl, že kontaminace, která je v případě předmětného záměru důsledkem akumulace převážně systematických nebo havarijních úniků škodlivin z technologických procesů PZP Tvrdonice, může v posuzovaném případě (tj. v rámci záměru rozšíření PZP Tvrdonice, jehož nedílnou součástí je i umístění posuzované stavby) v dlouhodobém měřítku ovlivnit přetrvávající zdroj aktuálních a potenciálních rizik s negativním dopadem na zdraví obyvatel i na okolní ekosystémy, a to nejen CHOPAV - kvartér řeky Moravy, ale též nedaleké okolní ptačí oblasti zařazené do soustavy NATURA 2000. Žalobce poukázal na skutečnost, že z veřejně dostupných informací zjistil, že projekt „Dekontaminace odpadů pocházejících ze sanace areálu PZP Tvrdonice“ byl zahájen v roce 2005, avšak trvá doposud. Není tedy pravdivým tvrzení žalovaného, že by sanační práce byly ukončeny k datu 31. 12. 2008. Pokud by sanační práce byly již ukončeny, pak by areál PZP Tvrdonice byl dekontaminován, a tedy by zde nebyl dán důvod k tomu, aby PZP byl nadále veden v aktuální databázi kontaminovaných míst.

Žalovaný se pak zcela nedostatečně vypořádal také s další odvolací námitkou žalobce, směřující proti kolizi napadeného rozhodnutí se směrnicí IPPC, tj. směrnicí Rady 96/61/ES ze dne 24. 9. 1996, o integrované prevenci a omezování znečištění. Dle názoru žalobce bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v příkrém rozporu s kogentním ustanovením § 13 odst. 3 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), kdy žalobce napadl zejména nepravdivé tvrzení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí vyslovil, že žadatel RWE Gas Storage (osoba zúčastněná na řízení) nepotřeboval a údajně nepotřebuje jako provozovatel podzemního zásobníku plynu tzv. integrované povolení. Žalobce naopak namítal, že bez platného integrovaného povolení žadatel RWE Gas Storage provozovat dané zařízení (PZP Tvrdonice) nesmí. Na podporu

svých závěrů žalobce navrhl k důkazu vydané integrované povolení společnosti RWE Gas Storage ve vztahu k CA PZP Třanovice.

Umístění záměru do předmětné lokality pak dle žalobce nebylo možné ani s ohledem na kumulativní vliv již existujících stacionárních zdrojů znečištění, a to i s přihlédnutím k existenci stávajících funkčních „přepouštěcích sond“, které z tzv. uvolňovače (tj. součásti zařízení přepouštěcí sondy) produkují den co den nekontrolovatelný volný emisní „odfuk metanu“ do ovzduší, v důsledku čehož dochází v obrovském rozsahu k zamoření okolí metanem. Tato okolnost však v předcházejícím řízení nebyla z hlediska ochrany ovzduší nikterak zohledněna, stejně jako nebylo navrženo využití žádného ekologicky šetrného technického řešení (spočívajícího např. v jímání metanu s možností jeho dalšího energetického využití s minimálním dopadem na životní prostředí a blízké chráněné lokality: ptačí oblast Soutok-Tvrdonicko, evropsky významnou lokalitu Soutok-Podluží, zařazené do soustavy NATURA 2000), přestože posuzovaný záměr z funkčního hlediska představoval propojení jednotlivých sond, a to: (a) sond produkčního typu, (b) sond přepouštěcího typu a (c) sond pozorovacího typu s napojením na centrální areál (CA) PZP Tvrdonice, a tedy hrozbu těchto odfuků metanu. Ani k této odvolací námitce se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí kvalifikovaně nevyjádřil a nijak se s touto námitkou nevypořádal, čímž byl žalobce negativně dotčen na svých právech.

Nezákonnost postupu žalovaného žalobce spatřoval také v tom, že žalovaný na straně jedné deklaroval, že mu nepřísluší posuzovat stanoviska či vyjádření dotčených orgánů na úseku životního prostředí, na straně druhé však odvolání žalobce zamítl s účelovým odůvodněním a formálním poukazem na to, že zde existují dřívější (v době předcházející vydaná) stanoviska dotčených orgánů, z nichž ovšem převážná většina byla vyhotovena mimo zákonný rámec, účelově a před zahájením územního řízení.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil, věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě konstatoval, že obsahem podané žaloby jsou tytéž námitky a připomínky, jimiž se žalovaný podrobně zabýval v odvolacím rozhodnutí a ke kterým se konkrétně vyjádřil. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky se shodovaly s odvolacími námitkami, které žalobce uplatnil v územním řízení, odkázal žalovaný na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

K věci samé podala své vyjádření také osoba zúčastněná na řízení, která uvedla, že pokud jde o zrušenou územně plánovací dokumentaci, žalobce vychází z nesprávného předpokladu, že se v daném případě jednalo o stavbu nadmístního významu. Stavební zákon v § 2 odst. 1 písm. h) přitom definuje pouze plochu nadmístního významu, a to jako plochu, která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí. Dle osoby zúčastněné na řízení byla stavba zcela v souladu s územně plánovací dokumentací obcí Tvrdonice a Hrušky, odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, proto osoba zúčastněná na řízení pokládala na naprosto bezpředmětný.

Namítal-li žalobce, že stavební úřad rozhodoval v rozporu s § 94 odst. 2 energetického zákona s tím, že Státní energetická inspekce měla jako dotčený orgán státní správy uplatnit v územním řízení své závazné stanovisko, osoba zúčastněná na řízení poukázala na ustanovení § 13 odst. 2 a 4 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření energií“), dle kterých je Státní energetická inspekce dotčeným orgánem státní správy v řízeních prováděných stavebními úřady, kdy v těchto řízeních vydává na základě žádosti stavebníka závazná stanoviska. Podmínky pro určení energetických zařízení, k nimž Státní energetická inspekce vydává závazná stanoviska, přitom stanoví prováděcí předpis, kdy v rozhodné době to byla vyhláška č. 195/2007 Sb., kterou se stanoví rozsah stanovisek k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci, závazných stanovisek při ochraně zájmů chráněných zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů, a podmínky pro určení energetických zařízení (dále jen „prováděcí vyhláška č. 195/2007 Sb.“). Tato vyhláška v § 2 odst. 4 určila, kdy se závazná stanoviska v územním a stavebním řízení nevydávají, přičemž podle písm. c) tohoto ustanovení vyhlášky není závazného stanoviska Státní energetické inspekce třeba u zařízení, u kterých není při provozu spotřebována energie, což byl přesně i případ zařízení, které bylo předmětem napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobce dále poukazoval na skutečnost, že v dané věci nebyla vydána státní autorizace podle § 67 odst. 2 písm. d) energetického zákona, osoba zúčastněná na řízení připomněla, že tato se vyžaduje pouze v případě plynovodů, jimiž jsou dle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 10. energetického zákona zařízení k potrubní dopravě plynu přepravní nebo distribuční soustavou a přímé a těžební plynovody. Není-li tedy v daném případě předmětné zařízení připojeno k přepravní nebo distribuční soustavě, nejedná se o plynovod, který by vyžadoval udělení státní autorizace.

Žalobce se dle názoru osoby zúčastněné na řízení mýlil také v těch svých závěrech, že by osoba zúčastněná na řízení porušila § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší tím, že opomněla podat k příslušnému orgánu ochrany ovzduší žádost o vydání závazného stanoviska (kdy žalobce odkazoval na obdobný postup společnosti MND, a.s.). Osoba zúčastněná na řízení připomněla znění § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, jakož i obsah stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 23. 10. 2012, č. j. JMK 109 793/2012, z nichž vyplynulo, že realizací předmětného záměru nevznikne v místě žádný stacionární zdroj znečišťování ovzduší, a proto osoba zúčastněná na

řízení neměla povinnost podat žádost o vydání závazného stanoviska dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší.

K namítanému postupu v rozporu se zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí osoba zúčastněná na řízení opětovně odkázala na stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 23. 10. 2012, č. j. JMK 109 793/2012, dle kterého záměr nevyžaduje provedení zjišťovacího řízení ve smyslu § 7 zákona č. 100/2001 Sb. Pokud žalobce uvedl, že stavba, která byla předmětem územního řízení, může ohrozit chráněné území přirozené akumulace podzemních vod (označované jako CHOPAV - kvartér řeky Moravy) a též oblasti zařazené do soustavy NATURA 2000, i zde osoba zúčastněná na řízení odkázala na obsah shora označeného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, který se z hlediska zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), k uvedené stavbě vyjádřil. Odkazem na předmětné stanovisko (tj. že záměr nepodléhá povolovacímu řízení dle přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci) se pak osoba zúčastněná na řízení vyjádřila i k námitce žalobce, že v dané věci nedisponovala integrovaným povolením dle § 16 odst. 2 zákona o integrované prevenci.

Osoba zúčastněná na řízení tak byla toho názoru, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, a proto navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

IV. 1) Výroková část napadeného rozhodnutí žalovaného

Žalobce předně v podané žalobě namítal vadu výroku žalobou napadeného rozhodnutí, a to z hlediska naplnění zákonných požadavků na jeho jednoznačnost, určitost, srozumitelnost a přezkoumatelnost. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí byl vydán v následujícím znění: „*Napadené rozhodnutí SÚ č. j. MUBR 16973/2013 ze dne 10. 4. 2013 se v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje a odvolání Ekologické společnosti AEKOLOGIKA.CZ, o.s, se zamítá.*“

Podle § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Z výše citovaného ustanovení správního řádu je patrné, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí dostál shora uvedeným zákonným požadavkům, neboť z ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu nevyplývá, že by jedním (samostatným) výrokem muselo být odvolání žalobce zamítnuto a druhým (opět samostatným) výrokem prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. V daném případě přitom bylo z výroku žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jak bylo s odvoláním žalobce naloženo a jak o něm bylo rozhodnuto, včetně toho, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu obstálo v odvolacím přezkumu, a tedy bylo žalovaným potvrzeno. Krajský soud se proto neztotožňuje s namítaným hodnocením žalobce, že by výrok žalobou napadeného rozhodnutí bylo nutno z výše uvedených důvodů pokládat za nejednoznačný, neurčitý, nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Jak již krajský soud konstatoval, z žádného ustanovení zákona nevyplývá požadavek, že by v případě zamítnutí podaného odvolání a potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí muselo být rozhodnuto dvěma samostatnými výroky; požadavek žalobce na výrok rozhodnutí žalovaného formulovaný v této podobě nemá zákonné opodstatnění, a krajský soud proto takto uplatněnou žalobní námitku neshledal důvodnou.

IV. 2) Soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací

Žalobce dále v podané žalobě upozornil, že žalovaný se v rámci odvolacího řízení opomněl vypořádat s odvolací námitkou žalobce, že umísťovaný záměr je v rozporu s ustanovením § 92 odst. 2 stavebního zákona, ve spojení s § 90 písm. a) téhož zákona, neboť v územních plánech obcí Hrušky a Tvrdonice není předmětný záměr vůbec obsažen, a po zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu velkého územního celku Břeclavska (rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ao 1/2007 - 210, dostupným na www.nssoud.cz) a Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje (rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526, publikovaným pod č. 2698/2012 Sb. NSS) nemá předmětný záměr oporu ani v nadřazené územně plánovací dokumentaci. Žalovaný pak dle názoru žalobce zneužil své správní uvážení, pokud při absenci nadřazené územně plánovací dokumentace a při absenci souladu územně plánovací dokumentace s posuzovaným záměrem opřel své rozhodnutí o tzv. Politiku územního rozvoje (§ 31 odst. 4 stavebního zákona).

Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad územním rozhodnutím schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a posouzení záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby (...). Podle odst. 2 tohoto ustanovení stavebního zákona dále platí, že není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Dle § 90 písm. a) stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Stavební úřad v prvostupňovém územním rozhodnutí uvedl (viz str. 4 a 5 odůvodnění), že „umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací – územním plánem obce Hrušky, vydaným dne 13. 2. 2002, č. j. usnesení 3 včetně následujících změn č. 1

– 6 a územním plánem obce Tvrdonice schváleným dne 15. 12. 1995, č. j. 7195-02 včetně změn č. 1 – 4. Nachází se v chráněném ložiskovém území (CHLÚ) a chráněném území pro zvláštní zásahy do zemské kůry (CHÚZZK), která přímo souvisí s dobýváním výhradního ložiska nebo provozováním PZP. Stavba dále leží v CHLÚ Břeclav stanoveném pro ochranu výhradních ložisek vyhrazeného nerostu lignitu, CHLÚ se stanovuje proti znemožnění nebo ztížení dobývání ložiska. Z tohoto důvodu je území pro umístění předmětné stavby přímo předurčeno“.

Je tedy zřejmé, že prvostupňové územní rozhodnutí se, pokud jde o aplikaci ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona, ve spojení s § 90 písm. a) téhož zákona, omezuje toliko na neurčitou a nic nevypovídající argumentaci, že umísťovaný záměr je v souladu s územním plánem obce Hrušky a Tvrdonice. Toto obecné konstatování je nutno hodnotit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť z prvostupňového územního rozhodnutí stavebního není patrný jakýkoli odkaz na konkrétní textovou ani grafickou část toho kterého územního plánu příslušné obce, včetně např. určení konkrétních ploch z textové a mapové části této dokumentace, z nichž by bylo možné ověřit územními plány povolený (přípustný) způsob využití ploch, na kterých mělo dojít k umístění předmětného záměru.

Zdejší krajský soud přitom již ve svém rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 30 A 135/2011 - 105, dostupném na www.nssoud.cz, v obdobné věci vyslovil, že zákon sice nestanoví bližší podrobnosti k hodnocení souladu stavby s územně plánovací dokumentací a nikde není stanoveno, do jakých podrobností má stavební úřad zacházet; z díkce § 90 písm. a) stavebního zákona ovšem vyplývá, že je nutno posoudit a konstatovat, zda záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací, přičemž z logiky věci lze dovodit, že v každém individuálním případě bude nutno jít do takových podrobností, jimiž lze postup stavebního úřadu (resp. žalovaného) zdůvodnit a především přesvědčivě vyvrátit uplatněné námitky žalobce. K tomu ovšem v daném případě nedošlo, a tedy závěry stavebního úřadu o souladu předmětného záměru s územními plány obcí Hrušky a Tvrdonice za dané situace není možno vůbec soudně přezkoumat. Toto pochybení pak nemohly zhojit ani poukazy stavebního úřadu na skutečnost, že se předmětný záměr má nacházet v chráněném ložiskovém území (CHLÚ) a chráněném území pro zvláštní zásahy do zemské kůry (CHÚZZK), či v CHLÚ Břeclav stanoveném pro ochranu výhradních ložisek vyhrazeného nerostu lignitu, a že je tedy z tohoto důvodu dotčené území pro umístění předmětné stavby přímo předurčeno. Jednak je nutno konstatovat, že ani tyto skutečnosti nejsou v obsahu předložené spisové dokumentace spolehlivě doloženy, a tedy krajský soud není schopen uvedená tvrzení stavebního úřadu jakkoli ověřit; primární ovšem zůstává obsah územně plánovací dokumentace, a tedy skutečnost, jakým způsobem je využití záměrem dotčeného území upraveno v této dokumentaci ve vazbě na právní úpravu obsaženou ve stavebním zákoně, nikoli tedy v zákoně č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horním zákoně).

Vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění je pak zatíženo také rozhodnutí žalovaného, které vůbec nereaguje na vznesenou odvolací námitku žalobce, že bez opory umísťovaného záměru tvořícího integrální součást komplexního souboru nazvaného „Rozšíření PZP Tvrdonice“ s nadřazenou územně plánovací dokumentací (v důsledku zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu velkého územního celku

Břeclavska a Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje ze strany Nejvyššího správního soudu, v nichž byl PZP Tvrdonice vymezen jako stavba nadmístního významu) nebylo vůbec možné předmětný záměr do dotčeného území umístit. To navíc v situaci, kdy k podání žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání územního rozhodnutí došlo až v době (dne 17. 10. 2012), kdy již byly Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje zrušeny dnem vyhlášení rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Ao 7/2011, tj. dnem 21. 6. 2012.

Naprosto nedostačující a nepřezkoumatelné je v tomto ohledu nutno hodnotit také závěry žalovaného vyslovené na str. 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je nezbytně nutné, aby „*stavební úřady zohledňovaly ve své činnosti Politiku územního rozvoje ČR 2008 (dále jen "PÚR ČR 2008"), která byla vydána usnesením Vlády České republiky ze dne 20. 7. 2009 pod č. 929. Tento dokument je nutný k pochopení širších souvislostí rozvoje území na celostátní úrovni. I když stavební úřady rozhodují pouze ve svých pověřených územích, musí mít jejich rozhodování souvislost a vazbu na PÚR ČR 2008. Pokud má stavební úřad jako podklad pro rozhodování v území územně plánovací dokumentaci, pořízenou a vydanou po schválení PÚR ČR 2008 Vládou ČR, musí být tento nástroj v příslušné dokumentaci již plně respektován. Stavební úřad v tomto případě postupuje při rozhodování v území v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací (dále jen "ÚPD"), což SÚ (pozn. krajského soudu: SÚ = stavební úřad) učinil.*

Z výše citovaných závěrů není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný dovodil, že po přijetí Politiky územního rozvoje skutečně došlo v případě územních plánů příslušných obcí (zde územních plánů obcí Hrušky a Tvrdonice) k plnému respektování tohoto nástroje územního plánování a co konkrétně mělo z těchto závěrů vyplývat pro nyní posuzovaný případ. Rovněž není patrné, z čeho konkrétně žalovaný usuzuje na skutečnost, že stavební úřad v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací skutečně postupoval, když prvostupňové územní rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti, které by z obsahu příslušné územně plánovací dokumentace vyplývaly. Nejvyšší správní soud nadto již v rozsudku ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, publikovaném pod č. 2009/2010 Sb. NSS, vyslovil, že „*Politika územního rozvoje nepatří dle systematiky stavebního zákona ani mezi územně plánovací podklady, jež jsou svým postavením a povahou nejobecnějším nástrojem územního plánování, ani mezi územně plánovací dokumentaci, jakožto soustavu konkretizujících nástrojů územního plánování, jimiž jsou právě zásady územního rozvoje (pro území kraje) a dále pak územní plán (pro území obce) a regulační plán (pro řešené území vymezené zásadami územního rozvoje nebo územním plánem)*“. Politika územního rozvoje se pořizuje pro celé území státu jako nadresortní koncepce, a tedy má strategickou povahu, neboť stanoví koncepční záměry územního rozvoje pro celou Českou republiku. Předmětem Politiky územního rozvoje tak není regulace určitého přesně vymezeného území, jako tomu je u územně plánovací dokumentace. Politika má vyjadřovat vývojové záměry státu v mezinárodním kontextu a vytvářet základ pro regionální politiku na této úrovni, vše v potřebné míře obecnosti. Jedná se tedy o koncepční nástroj, který určuje strategii a základní podmínky pro naplňování územního plánování. Jejím účelem tedy není stanovit pravidla vztahující se ke konkrétní situaci (regulovat konkrétní činnosti na konkrétně vymezeném území), ale stanovit obecné, rámcové úkoly pro navazující územně plánovací činnost, včetně zajištění koordinace územně plánovací činnosti krajů a obcí.

Pokud žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentuje, že se nejedná o stavbu nadmístního významu, neboť se jedná toliko o přípojku sondy, přičemž skutečnost, že umísťovaný záměr pouze zasahuje do dvou katastrálních území, z něj ještě stavbu nadmístního významu neřadí, je nutno konstatovat následující.

Vydaná správní rozhodnutí obou stupňů ve spojení s obsahem listin založených ve správním spisu vykazují natolik významné rozpory a protichůdný obsah, že pokud se jedná o charakter či povahu samotného umísťovaného záměru-, krajský soud v danou chvíli není schopen povahu předmětného záměru spolehlivě určit. Vyřešení této otázky je přitom klíčové pro všechny okruhy námitek (tj. z hlediska namítaného porušení všech složkových zákonů) vznesených žalobcem jak v podané žalobě, tak už dříve v podaném odvolání. Krajský soud veden maximální snahou o vytvoření si vlastního úsudku a úsilím o věcné posouzení daného případu nejprve nařídil ve věci ústní jednání a vyžádal si doplnění spisového materiálu o další podklady – konkrétně o územně plánovací dokumentaci obou obcí (Hrušky a Tvrdonice), jakož i Nejvyšším správním soudem zrušená opatření obecné povahy - Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje a Územní plán velkého územního celku Břeclavska. V rámci vlastní přípravy a detailního rozboru celé věci však zjistil v odůvodnění vydaných správních rozhodnutí a obsahu spisové dokumentace natolik zásadní vnitřní rozpory a nedostatky již co do samotného charakteru sporného záměru, které mu znemožnily věc meritorně přezkoumat a které nemůže vlastní rozhodovací činností nahrazovat. Garanty náležitého odborného posouzení ve správním řízení jsou správní orgány, a tedy je nutno o to více trvat na požadavku, aby charakter stavby, její povaha, smysl a účel byly jednoznačně dovoditelné z obsahu vydaných správních rozhodnutí ve vazbě na listiny, které jsou součástí správního spisu.

V návaznosti na výše uvedené přitom krajský soud z obsahu prvostupňového správního rozhodnutí ověřil, že umísťovaná stavba je označena jako „PZP Tvrdonice, napojení sond do CA a SS, Přípojka sondy HR-55“. Mezi účastníky řízení je pak nesporné, že stavba se dotýká pozemků na území dvou obcí, tj. obcí Hrušky a Tvrdonice. Pokud se jedná o druh a účel umísťované stavby, prvostupňové územní rozhodnutí uvádí, že se jedná „o přípojku produkční sondy Hrušky 55, plynovodní přípojka DN 100 PN 160, včetně elektrického silového kabelu a optochráničky. Sonda bude připojena do sběrného střediska sever – napojení PZP. Celková délka 665 m. Účelem stavby je zvyšování technických parametrů stávajících zásobníků, trvalé obnovování nových uskladňovacích kapacit, optimalizace a stabilita výkonu. Jedná se o veřejně prospěšnou činnost, týkající se zabezpečení obyvatelstva a podnikatelské sféry plynem. Podzemní zásobníky vykrývají sezónní špičky spotřeb plynu ve vztahu k pravidelným dodávkám plynu ze zahraničí. Plynovodní přípojka propojí provozní sondu se sběrným střediskem SS 1, 3 PZP Tvrdonice. Souběžně s plynovým potrubím bude ve výkopu přípojky veden elektrokabel a optochránička pro optokabel“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). K umístění stavby na pozemku územní rozhodnutí uvádí, že „umístění stavby je dáno vazbou na stávající zařízení podzemního zásobníku PZP Tvrdonice. Stavba se nachází na sever od sběrného střediska SS 1, 3 PZP Tvrdonice a na jih od obce Hrušky. Plynová přípojka od sondy HR-55 začíná v sousedství sond HR-96 a Z-12, pokračuje k odvodňovacímu potoku Svodnice a podél pravého břehu vede až k SS 1, 3. Zde překříží vodoteč shybkou a vstoupí do areálu SS 1, 3 sever. Plynovodní přípojka bude mít dimenzi DN 100.

Je tedy zřejmé, že umisťovaný záměr v podobě napojení další sondy do sběrného střediska podzemního zásobníku plynu má nepochybně vazbu na podzemní zásobník plynu (PZP) Tvrdonice, který sám nepochybně je stavbou nadmístního (a též celorepublikového) významu. Z odůvodnění územního rozhodnutí (viz str. 1) plyne, že účelem stavby je zvýšit stávající technické parametry tohoto zásobníku, zvyšovat bezpečnost uskladňování plynu, včetně výstavby nových uskladňovacích kapacit, na str. 7 odůvodnění pak stavební úřad vyslovil, že se jedná o umisťování stavby sloužící pro potřeby PZP Tvrdonice, kdy bude využito stávajících zařízení, a i když se jedná o umístění stavby na nemalém území, stavební úřad záměr jako novou stavbu nadmístního významu neposuzoval.

Žalovaný se pak s námitkou žalobce, že záměr na umístění předmětné stavby je nutno posuzovat jako dílčí (integrální) součást podzemního zásobníku plynu vůbec nevypořádal, a k námitce žalobce vztahující se k neexistenci nadřazené územně plánovací dokumentace v důsledku zrušení Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje a Územního plánu velkého územního celku Břeclavska, v důsledku čehož došlo k pozbytí podkladu pro PZP Tvrdonice, toliko obecně uvedl, že rozhodování stavebních úřadů v území musí mít souvislost a vazbu na Politiku územního rozvoje, což v daném případě bylo dle žalovaného splněno. Bližší a konkrétní argumentace těchto závěrů, jako i náležité vypořádání odvolacích námitek žalobce však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentuje. Takto uplatněná žalobní námitka proto byla shledána důvodnou.

IV. 3) Proces posuzování vlivů na životní prostředí

Žalobce taktéž v podané žalobě namítal, že ze strany osoby zúčastněné na řízení došlo k porušení zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť předmětný záměr nebyl procedurou EIA vůbec posouzen.

Krajský soud v této souvislosti nejprve podotýká, že proces posuzování vlivů na životní prostředí představuje specifický postup, jehož cílem je předběžné posouzení vlivu konkrétního záměru (procesem EIA, z angl. *Environmental Impact Assessment*) před samotnou realizací tohoto záměru a také minimalizace negativních vlivů na životní prostředí. Podle § 4 odst. 1 tohoto zákona jsou předmětem posuzování

- vždy záměry uvedené v příloze č. 1, kategorii I a jejich změny, pokud změna záměru svou vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena [písm. a)];
- změny záměrů uvedených v příloze č. 1, kategorii I, pokud má být významně zvýšena kapacita záměru a rozsah, nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a nejedná-li se o změny dle písm. a) – tyto změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení [písm. b)];
- záměry uvedené v příloze č. 1, kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání – tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení [písm. c)];
- záměry uvedené v příloze č. 1 k zákonu, které nedosahují příslušných limitních hodnot, jsou-li uvedeny (dále jen „podlimitní záměr“) a příslušný úřad stanoví, že budou podléhat

zjišťovacímu řízení – tyto záměry podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení [písm. d)];

- stavby, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny vydaného podle zvláštního právního předpisu mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptáčích oblastí – tyto stavby, činnosti a technologie podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.

V daném případě stavební úřad v odůvodnění územního rozhodnutí (viz str. 6 odůvodnění) odkázal na obsah souhrnného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 12. 7. 2012, č. j. JMK 68 193/2012, sp. zn. S-JMK 68 193/2012/OŽP, v němž krajský úřad z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí uvedl: „*Záměr nevyžaduje provedení zjišťovacího řízení ve smyslu § 7 zákona č. 100/2001 Sb.*“.

Předně je nutno konstatovat, že toto stanovisko je opět nutno hodnotit jako zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, neboť z něj vůbec není patrné a neobsahuje žádné konkrétní důvody, pro které krajský úřad dospěl k vyslovenému závěru, že předmětný záměr provedení zjišťovacího řízení nevyžaduje. V žalobou napadeném rozhodnutí (v návaznosti na vyjádření ze dne 23. 9. 2013, č. j. JMK 100518/2013, sp. zn. S-JMK 100518/2013) pak žalovaný konstatoval, že předmětem procesu posuzování podle zákona EIA jsou „*Zásobníky zemního plynu a jiných hořlavých plynů s kapacitou nad 10 000 m³*“ (příloha č. 1 zákona, kategorie I - *pozn. soudu: správně se jedná o kategorie II*, bod 3.8), kdy podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona jsou předmětem posuzování záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu, kategorie II a změny těchto záměrů, pokud tato změna vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. K samotnému předmětu řízení pak žalovaný konstatoval, že se jednalo o propojení stávající provozní sondy Hr-55 se sběrným střediskem SS 1, 3 PZP Tvrdonice, přičemž nedojde ke změně technologie či navýšení kapacity podzemního zásobníku plynu Tvrdonice. Realizace plynovodní přípojky tak nepředstavuje změnu v provozování stávajícího podzemního zásobníku plynu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona, a proto záměr není nutné podrobit zjišťovacímu řízení ve smyslu § 7 zákona. Z tohoto důvodu tak dle názoru žalovaného nemohlo dojít ani k žalobcem namítanému porušení zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.

Jak již bylo uvedeno výše, předmětný záměr nepochybně souvisí se samotným podzemním zásobníkem plynu, přičemž z obsahu spisové dokumentace ani z odůvodnění obou vydaných správních rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností správní orgány dovodily, že se připojení této sondy nikterak v parametrech podzemního zásobníku neprojeví, a tedy nemusí dojít k posouzení toho, zda předmětný záměr bude nutno podrobit posuzování vlivů na životní prostředí v rámci tzv. zjišťovacího řízení. Z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí se přitom tato otázka jeví jako klíčová, neboť je nutno zodpovědět, zda napojení jakékoli sondy na podzemní zásobník plynu má vždy podléhat posouzení vlivů v návaznosti na výsledky zjišťovacího řízení, či nikoli. Tyto otázky však

primárně musí vypořádat správní orgány s ohledem na konkrétní okolnosti té které věci, soudy rozhodující ve správním soudnictví nemohou tuto jejich činnost nahrazovat. Bez významu pak v této souvislosti (zejména s ohledem na zásadu legitimního očekávání) není ani skutečnost, na kterou žalobce poukazoval v podané žalobě, že v případě dílčích stavebních záměrů, podřazených pod záměr „*Rozšíření PZP Tvrdonice, 9. - 11. sarmat*“, konkrétně přípojky sond CA PZP Tvrdonice (číslo stavby 7127) a přípojky sond SS 6 PZP Tvrdonice (číslo stavby 7128), byly tyto záměry v minulosti proceduře EIA podrobeny.

Žalovaný, stejně jako stavební úřad, pak ve své rozhodovací činnosti zcela odhlédl od skutečnosti, že zákon o posuzování vlivů na životní prostředí v příloze č. 1, kategorie II (tj. záměrů vyžadujících zjišťovací řízení) obsahuje také kategorii „*Produktovody k přepravě plynu, ropy, páry, vody a dalších látek o délce větší než 5 km a průměru 300 - 800 mm, pokud nepřísluší do kategorie I*“ (viz bod 3.7), kdy podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů platí, že podlimitní záměry uvedené v příloze č. 1 tohoto zákona, tj. záměry, které nedosahují příslušných limitních hodnot, jsou-li uvedeny (což byl i případ daného produktovodu), a příslušný úřad stanoví, že budou podléhat zjišťovacímu řízení, podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. K tomuto posouzení a hodnocení toho, zda má být ohledně předmětného záměru provedeno zjišťovací řízení, ovšem ve vztahu k této kategorii přílohy č. 1 zákona ze strany příslušného správního orgánu vůbec nedošlo. Krajský soud tedy i tyto námitky žalobce vztahující se k pochybením správních orgánů při proceduře EIA shledal důvodnými.

IV. 4) Rozpor umísťovaného záměru s energetickým zákonem

Žalobce v dalším bodu podané žaloby dále poukazoval na rozpor umísťovaného záměru s energetickým zákonem, kdy zejména namítal absenci státní autorizace, o jejímž udělení rozhoduje ministerstvo. Žalobce uvedl, že ačkoli předmětný záměr je dle § 67 odst. 2 energetického zákona vybraným plynovým zařízením podléhajícím této autorizaci a ministerstvo je dle § 67 odst. 5 energetického zákona v takových případech dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska při umísťování a povolování staveb podle stavebního zákona, tato zvláštní autorizace nebyla v daném případě udělena a ze strany příslušného ministerstva nedošlo ani k vydání zákonem předpokládaného závazného stanoviska.

V souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami krajský soud již na úvod upozorňuje, že v tomto ohledu jsou vzájemné vnitřní rozpory a protichůdné závěry ohledně charakteru posuzovaného záměru vyplývající z obsahu vydaných správních rozhodnutí, jakož i z předložené spisové dokumentace patrné nejvíce. I z takto namítaných důvodů proto žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Podle § 67 odst. 1 energetického zákona je výstavba vybraných plynových zařízení možná pouze na základě státní autorizace (dále jen „*autorizace*“), o jejímž udělení rozhoduje ministerstvo. Vybranými plynovými zařízeními jsou dle odst. 2 citovaného ustanovení zákona:

- a) přímé plynovody,
- b) zásobníky plynu,
- c) plynovody spojující plynárenskou soustavu se zahraničními plynárenskými soustavami,
- d) *plynovody o tlakové úrovni vyšší než 0,4 MPa*,
- e) výrobní plynu.

Podle § 67 odst. 5 energetického zákona je ministerstvo v případech, v nichž uděluje autorizaci, dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska při umisťování a povolování staveb podle stavebního zákona.

Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti ve svém vyjádření namítala, že předmětem územního řízení nebyl plynovod ve smyslu definice obsažené v § 2 odst. 2 písm. b) bodu 10. energetického zákona, ale tzv. související technologické zařízení dle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 12. téhož zákona, které je příslušenstvím zásobníku plynu.

Ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) bodu 10. energetického zákona definuje plynovod jako zařízení k potrubní dopravě plynu přepravní nebo distribuční soustavou a přímé a těžební plynovody; pod body 10. a 11. téhož ustanovení zákona jsou obsaženy definice plynovodní přípojky (jako zařízení začínajícího odbočením z plynovodu přepravní nebo distribuční soustavy a ukončené před hlavním uzávěrem plynu, kdy toto zařízení slouží k připojení odběrného plynového zařízení) a plynového zařízení jako zařízení pro výrobu a úpravu plynu, zásobníky plynu, zásobníky zkapalněných plynů, plynojemy, plnírny, zkapalňovací, odpařovací, kompresní a regulační stanice, nízkotlaké, středotlaké, vysokotlaké a přímé plynovody, plynovodní přípojky, těžební plynovody, odběrná plynová zařízení a související technologická zařízení.

Stavební úřad v odůvodnění územního rozhodnutí (viz str. 7) uvedl, že v daném případě nebyl umisťován nový plynovod, a téhož názoru (jak bylo uvedeno výše) byla také osoba zúčastněná na řízení. Ta ovšem není (stejně jako stavební úřad) ve své argumentaci konzistentní, neboť již v rámci technické zprávy (archivní č. PNP-6-96 322 z data 06/2012) dokládán k žádosti o vydání územního rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení označuje předmětnou stavbu na různých místech jako plynovodní přípojku [viz např. bod B.3 písm. a), bod C.1 písm. d), či bod C.3 písm. a), stavební objekt S 01], ale též jako plynovod [viz např. bod B.1 písm. c), nebo také bod C.3 písm. a), stavební objekt S 01]. Stejně tak stavební úřad na str. 2 odůvodnění hovoří v případě vymezení území dotčeného vlivy stavby o ochranném a bezpečnostním pásmu nového vysokotlakého plynovodu.

Rovněž i jednotlivé dotčené orgány státní správy, jak krajský soud ověřil z obsahu předloženého správního spisu, se ve svých stanoviscích vyjadřují ke stavbě plynovodu, jak je patrné např. ze sdělení Obecního úřadu Hrušky jako silničního správního úřadu ze dne 26. 11. 2012, č. j. HRU 1168/12; Obecního úřadu Tvrdonice ze dne 27. 11. 2012, zn. 389/2012; České inspekce životního prostředí ze dne 25. 6. 2012, č. j. ČIŽP/47/PP/1200051 030/12/BLV; Krajské hygienické stanice ze dne 18. 6. 2012, č. j. KHSJM 28048/2012/BV/HOK; ze závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ze dne 9. 7. 2012, ev. č. HSBM-4-180-3/4-OPR-2012; ze stanoviska

Obvodního báňského úřadu ze dne 13. 6. 2012, zn. SBS/20462/OBÚ-01/1; stanoviska Ministerstva obrany ze dne 11. 7. 2012, č. j. 4523/28136/2012-1383-ÚP-BR ad.

Přitom skutečnost, zda předmětný záměr je stavbou plynovodu (za podmínky jeho tlakové úrovně vyšší než 0,4 MPa, která byla v daném případě splněna a není mezi účastníky řízení sporná), je pro posouzení žalobcem vznesené námitky absence státní autorizace a vydaného závazného stanoviska ministerstva jako dotčeného orgánu státní správy stěžejní. Jak je však patrné, tuto otázku si ve své rozhodovací činnosti v předcházejícím řízení neujasnily ani správní orgány. Odhlížet přitom nelze ani od skutečnosti, že předmětný záměr má vazbu na podzemní zásobník plynu, pro jehož potřeby byl umístován, který nepochybně je na distribuční soustavu napojen.

Žalovaný pak ve vztahu k této námitce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval (viz str. 8), že žalobce správně argumentuje, že „pro výstavbu vybraných plynových zařízení je třeba zvláštní autorizace, viz ust. § 67 EZ, cit: "Výstavba vybraných plynových zařízení je možná pouze na základě státní autorizace (dále jen 'autorizace'), o jejímž udělení rozhoduje ministerstvo". Je však potřebné k věci také dodat, že územním rozhodnutím se stavba pouze umísťuje, nikoli však povoluje. Podmínky pro provádění stavby, tedy i to, kdo bude stavbu realizovat, bude řešeno v následném stavebním řízení“.

Ani s těmito závěry přitom nelze souhlasit. Energetický zákon totiž v § 67 odst. 5 jednoznačně stanoví, že ministerstvo je v případech, v nichž uděluje autorizaci, dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska při **umísťování** a povolování staveb podle stavebního zákona. Argumentace žalovaného citovaná výše tedy nemůže obstát, vydání závazného stanoviska ze strany ministerstva jako dotčeného orgánu státní správy zákon vyžaduje již ve fázi umísťování stavby, tj. ve fázi rozhodování v územním řízení.

IV. 5) Ochrana zájmů dle zbývajících zvláštních právních předpisů

Ujasnění si charakteru a povahy předmětného zařízení se přitom nepochybně promítá a odvíjí se od něj také posouzení zbývajících okruhů žalobních námitek vznesených žalobcem v podané žalobě. S ohledem na vše výše uvedené však krajský soud v tuto chvíli považuje za předčasné se jakkoli vyjadřovat k důvodnosti uplatněných námitek žalobce stran dopadů umísťované stavby na ovzduší (vzhledem k možným únikům, tzv. odřukům metanu do ovzduší), včetně povinnosti vyžádat si závazné stanovisko dle § 11 odst. 3 nového zákona o ochraně ovzduší, možné kontaminace podzemních vod a ohrožení chráněných území přirozené akumulace podzemních vod (CHOPAV – kvartér řeky Moravy), ohrožení oblastí zařazených do soustavy NATURA 2000, jakož i nutností disponovat pro daný záměr tzv. integrovaným povolením, případně závazným stanoviskem Státní energetické inspekce.

Pro náležité zodpovězení a posouzení otázek týkajících se veškerých shora uvedených okruhů námitek je totiž určující samotná povaha umísťovaného záměru. Dosud však otázka charakteru umísťovaného záměru nebyla správními orgány spolehlivě, bezrozporně a přezkoumatelným způsobem vyřešena tak, aby i krajský soud byl schopen zákonnost vydaných správních rozhodnutí a v nich vyslovených závěrů náležitě soudně přezkoumat.

Stran žalobcem uplatněných námitek vztahujících se k ochraně ovzduší krajský soud pouze doplňuje, že je nutno žalobci přisvědčit, že žádost o vydání územního rozhodnutí (doručená stavebnímu úřadu dne 17. 10. 2012) byla podána již v době, kdy nabyl účinnosti nový zákon č. 201/2012 Sb., o ovzduší (dnem 1. 9. 2012). V tomto ohledu tedy nemůže obstát obsah souhrnného vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 12. 7. 2012, č. j. JMK 68 193/2012, sp. zn. S-JMK 68 193/2012/OŽP, v němž krajský úřad uvedl následující: *„Z hlediska zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů a prováděcích předpisů k tomuto zákonu: Bez připomínek“*. Pokud pak žalovaný ve snaze zhojit toto pochybení prvostupňového stavebního úřadu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že *„předmětný záměr stavby byl posuzován v době vydání souhrnného vyjádření OŽP dle účinného zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů. S účinností od 1. 9. 2012 nahradil tento předpis zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“)*. Z hlediska výsledku posouzení však nemá vliv na zjištění, že v rámci předmětného záměru stavby nevznikne žádný zdroj znečišťování ovzduší, který by vyžadoval provedení dalších postupů dle zákona o ochraně ovzduší“, platí beze zbytku závěry krajského soudu vyslovené shora. Tedy, že tuto otázku bude možno spolehlivě zodpovědět až ve chvíli, kdy bude postaven najisto charakter předmětného záměru jako možný zdroj znečišťování ovzduší, od čehož se následně odvíjí i požadavek na vydání závazného stanoviska ve smyslu § 11 odst. 3 tohoto zákona.

Procesního pochybení se pak správní orgány dopustily také v souvislosti se závazným stanoviskem vodoprávního úřadu vydaným dle § 17 odst. 1 písm. b) vodního zákona (ze dne 2. 8. 2012, č. j. MUBR 53566/2012, sp. zn. MUBRS-S 50647/2012 OŽP/Le) ke zřizování dálkových potrubí a stavbám umožňujícím podzemní skladování látek v zemských dutinách, jakož i ke skladům, skládkám, popřípadě nádržím, pokud provoz uvedených staveb a skládek může významně ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.

Přestože již v podaném odvolání námitky žalobce směřovaly proti možné kontaminaci podzemních vod a ohrožení chráněného území přirozené akumulace podzemních vod (CHOPAV – kvartér řeky Moravy), dopustil se žalovaný pochybení, pokud v případě odvolání proti správnímu rozhodnutí podmíněnému shora označeným závazným stanoviskem dotčeného orgánu nepostupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu.

Podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu přitom platí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Účelem tohoto postupu je zajistit, aby odvolací námitky směřující svým obsahem do otázek týkajících se vydaného závazného stanoviska podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který disponuje odpovídajícími odbornými znalostmi. K tomu ovšem v posuzovaném případě nedošlo. Žalovaný nepostupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu a nevyžádal si potvrzení nebo změnu vydaného závazného stanoviska. Pokud se pak Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, zabýval obsahem odvolacích námitek vznesených v souvislosti s ochranou vod ve svém sdělení ze dne 23. 9. 2013, č. j. JMK 100518/2013,

sp. zn. S-JMK 100518/2013, je nutno konstatovat, že toto sdělení nemůže zákonem předvídaný postup dle § 149 odst. 4 správního řádu nahradit.

Závěrem pak krajský soud k návrhům žalobce na provedení celé řady důkazů vyjmenovaných v žalobě uvádí, že k provedení těchto důkazů nepřistoupil, neboť k posouzení důvodnosti podané žaloby nebylo provádění dokazování při ústním jednání soudu nezbytné.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil. Přestože žalobce podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci samé bez jednání, v daném případě byly pro rozhodnutí soudu bez jednání naplněny zákonné podmínky, neboť podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení *bez jednání* rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí či pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude nutno opětovně posoudit veškeré žalobcem uplatněné námitky s ohledem na vyslovené závěry krajského soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu